Lietas Nr. A420271214
Lietas arhīva Nr. A42-02712-14/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 10.septembrī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese D.Makarova,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2014.gada 24.marta lēmuma Nr.22.10/L-8746 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – Dienests) Nodokļu kontroles pārvalde veica pieteicējas /pers. A/ datu atbilstības pārbaudi par nekustamā īpašuma /adrese A/ (kadastra Nr./numurs A/) ½ domājamo daļu (turpmāk – Nekustamais īpašums) atsavināšanas darījumu. Ar Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Datu atbilstības pārbaužu daļas vadītājas 2013.gada 16.decembra lēmumu Nr.23.30/17937 (turpmāk– sākotnējais lēmums) pieteicējai nomaksai budžetā noteikti 11 929, 32 *euro* (8383, 97lati), t.sk. iedzīvotāju ienākuma nodoklis par ienākumu no kapitāla 9532, 02*euro* (6699,14) lati un nokavējuma nauda 2397, 3*euro* (1684, 83lati).

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja. Apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas rezultātā sākotnējais lēmums ar Dienesta 2014.gada 24.marta lēmumu Nr.22.10/L-8746 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atstāts negrozīts daļā par pieteicējai papildus nomaksai budžetā noteikto iedzīvotāju ienākuma nodokli 9505, 99*euro* (6680, 85lati) un nokavējuma naudu 2386*euro* (1676, 89lati). Savukārt pārējā daļā sākotnējais lēmums atcelts. Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem un apsvērumiem.

[1.1] Nekustamo īpašumu pieteicēja savā īpašumā ieguva dāvinājuma rezultātā, un īpašuma tiesības uz to pieteicēja zemesgrāmatā reģistrēja 2007.gada 18.septembrī. Savukārt 2012.gada 14.jūnijā pieteicēja Nekustamo īpašumu atsavināja. Tātad Nekustamais īpašums pieteicējas īpašumā bija 56 mēnešus, kas nozīmē, ka atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punktam pieteicēja nav atbrīvojama no iedzīvotāju ienākuma nodokļa samaksas par Nekustamā īpašuma pārdošanu, jo tas pieteicējas īpašumā nebija minētajā normā noteikto minimālo termiņu– 60 mēnešus. Līdz ar to Dienests, pamatojoties uz likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.panta trešās daļas 11.punktu, $11.^{9}$ panta $7.^{3}$ daļas 3.punktu un $11.^{9}$ panta piekto daļu noteica ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamo ienākumu, ņemot vērā arī pieteicējai radušos izdevumus, tostarp tādus izdevumus, ko zemāka iestāde bija atstājusi bez ievērības. Rezultātā Dienests atzina, ka Nekustamā īpašuma iegādes vērtība ir 19426, 79lati, izdevumi ir 133, 42lati (0, 25+ 124, 17+ 9), savukārt atsavināšanas vērtība ir 64099, 24lati, tādējādi ar nodokli apliekamais ienākums ir 44539, 03lati (64099, 24– 19426, 79– 133,42) un budžetā maksājamais nodoklis ir 6680, 85lati jeb 15 procenti no apliekamā ienākuma.

Savukārt, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro daļu, Dienests pieteicējai papildus nomaksai budžetā noteica arī nokavējuma naudu 1676, 89lati (6680, 85lati x 502 dienas x 0,05%) par periodu no 2012.gada 1.augusta (nodokļa maksāšanas termiņš 2012.gada 31.jūlijs) līdz 2013.gada 16.decembrim (sākotnējā lēmuma pieņemšanas diena).

[1.2] Attiecībā uz pieteicējas norādi, ka dzīvokļa uzlabošanai un atjaunošanai tika veikts remonts 3700latu apmērā un minētie izdevumi būtu ņemami vērā, nosakot ar nodokli apliekamo ienākumu, Dienests norādījis, ka pieteicēja tikai iesniegumā minējusi dzīvokļa remontdarbu izmaksas, bet nav iesniegusi dokumentārus pierādījumus naudas līdzekļu izlietojumam, kas būtu saistīts ar nekustamā īpašuma uzlabošanu. Līdz ar to Dienesta ieskatā pieteicēja nav ievērojusi likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" $11.^{9}$panta $5.^{1}$ daļā noteikto, tāpēc izdevumi 3700latu apmērā nav atzīstami kā ieguldījums nekustamā īpašuma uzturēšanā, un tie neietekmē iedzīvotāju ienākuma nodokļa aprēķinu.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja 2014.gada 24.aprīlī vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot atcelt pārsūdzēto lēmumu šādu iemeslu dēļ.

[2.1] No pieteikumam pievienoto dokumentu kopijām ir viennozīmīgi redzams, ka pieteicējas mērķis, pārdodot Nekustamo īpašumu, nebija ienākumu gūšana, bet gan sadzīves apstākļu uzlabošana. Turklāt, kā redzams no zvērinātas notāres S.Krūmiņas apliecinājuma, līgumslēdzēju pušu paraksti uz dāvinājuma līguma ir apliecināti tieši 2002.gada 9.oktobrī, tādējādi nav šaubu, ka norādītais dāvinājuma līgums patiešām ir noslēgts 2002.gada 9.oktobrī. Vienlaikus pieteicējas ieskatā ņemams vērā, ka pieteicēja un viņas māte /pers. B/ Nekustamā īpašuma divās istabās sāka dzīvot 2004.gada rudenī, un tas bija viņu vienīgā dzīvesvieta.

[2.2] Pieteicēja arī uzskata, ka, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, nav ņemts vērā likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 34.^{2} punkts, kas noteic, ka ar nodokli neapliekamo ienākumu veids ir ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas (attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā kā maksātāja vienīgais nekustamais īpašums), ja šis ienākums no jauna tiek ieguldīts funkcionāli līdzīgā nekustamajā īpašumā 12 mēnešu laikā pēc nekustamā īpašuma atsavināšanas vai arī pirms nekustamā īpašuma atsavināšanas. Tādējādi ir pārkāpts privātpersonu tiesību ievērošanas princips, tiesiskuma princips, kā arī tiesiskās paļāvības princips, jo pieteicējai bija tiesības paļauties uz spēkā esošo normatīvo aktu vienveidīgu un taisnīgu piemērošanu.

[3] Dienests tiesai iesniegtajos paskaidrojumos norādījis, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms, papildus pārsūdzētajā lēmumā norādītajam minot, ka pieteicējas akcentētais likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 34.^{2} punkts ir stājies spēkā 2014.gada 1.janvārī un šā punkta normai ir uz priekšu vērsts spēks, tādējādi tā pretēji pieteicējas viedoklim konkrētajā gadījumā nav piemērojama. Arī likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" pārejas noteikumos nav paredzēti īpaši nosacījumi, kas šo normu ļautu piemērot pagājušiem vai turpinātiem faktiem.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.^{1} pantu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Lietā izšķirams jautājums, vai pieteicēja, pārdodot Nekustamo īpašumu, ir guvusi ienākumu, un vai šāds ienākums ir apliekams ar iedzīvotāju ienākuma nodokli.

[6] Ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamos fiziskās personas gūtos ienākumus noteic likums „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli", kas regulē arī šā nodokļa aprēķināšanas un maksāšanas kārtību, kā arī noteic nodokļa likmes.

Saskaņā ar šā likuma 1.panta pirmās daļas 4.punktu iedzīvotāju ienākuma nodoklis ir nodoklis, ar ko apliek fiziskās personas gūtos ienākumus, un tas sastāv no nodokļa par ienākumu no kapitāla, tajā skaitā nodokļa no kapitāla pieauguma. Atbilstoši šā likuma 7.pantam maksātāja gada ienākums ir visa taksācijas perioda (kalendārā gada) laikā iegūto naudas, naturālo vērtību un saņemto pakalpojumu kopums. Savukārt saskaņā ar šā likuma 8.panta trešās daļas 11.punktu pie pārējiem fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis, tiek pieskaitīti ienākumi no nekustamā īpašuma atsavināšanas un citu kapitāla aktīvu atsavināšanas ienākums atbilstoši šā likuma 11.^{9} pantam, ja šā likuma 9.pantā nav noteikts citādi. Likuma 9.pantā ir uzskaitīti ienākuma veidi, kuri gada apliekamajā ienākumā netiek ietverti un attiecīgi ar nodokli netiek aplikti.

No minētajām normām secināms, ka no ienākuma par nekustamā īpašuma atsavināšanu atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.pantam jāmaksā nodoklis tad, ja nav konstatējams kāds no 9.pantā noteiktajiem gadījumiem. Līdz ar to, vērtējot pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu, nepieciešams noskaidrot, vai konkrētajā gadījumā konstatējams kāds no ienākumu veidiem, kas ir uzskaitīts likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.pantā un kas tādējādi netiek aplikts ar iedzīvotāju ienākuma nodokli.

Viens no gadījumiem, kad ar nodokli netiek aplikts nekustamā īpašuma atsavināšanas rezultātā gūtais ienākums, paredzēts likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punktā.

Saskaņā ar šo tiesību normu gada apliekamajā ienākumā netiek ietverts un ar nodokli netiek aplikts ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60mēnešiem un vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai ir personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese).

Tātad, lai būtu tiesisks pamats piemērot šo tiesību normu, nepieciešams konstatēt divus priekšnoteikumus: pirmkārt, nekustamajam īpašumam personas īpašumā jāatrodas ilgāk par 60 mēnešiem, otrkārt, vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai tam ir jābūt personas deklarētajai dzīvesvietai. Minētie priekšnoteikumi ir kumulatīvi, proti, tikai tad, ja ir konstatējami abi šie priekšnosacījumi, ir pamats minētās normas piemērošanai jeb pamats no nekustamā īpašuma atsavināšanas gūto ienākumu kvalificēt kā ar iedzīvotāju ienākuma nodokli neapliekamu ienākumu.

[7] No lietā esošajiem materiāliem konstatējams, ka pieteicēja Nekustamo īpašumu savā īpašumā ieguva uz 2002.gada 9.oktobra dāvinājuma līguma pamata no /pers. F/ (no otrās pakāpes radinieces (tēva mātes)). No lietas redzams arī tas, ka pieteicēja savas īpašuma tiesības uz Nekustamo īpašumu zemesgrāmatā reģistrēja 2007.gada 18.septembrī. Savukārt 2012.gada 14.jūnijā pieteicēja

Nekustamo īpašumu atsavināja, noslēdzot par to pirkuma līgumu. No lietas konstatējams arī tas, ka Nekustamais īpašums pieteicējas deklarētā adrese bija no 2005.gada 18.marta līdz 2012.gada 30.augustam.

Par norādītajiem apstākļiem lietā strīda nav. Tomēr ir strīds par to, vai, pastāvot šādiem faktiskajiem apstākļiem, uz pieteicēju ir attiecināms likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punktā paredzētais izņēmuma gadījums, kad iedzīvotāju ienākuma nodoklis no nekustamā īpašuma atsavināšanas nav jāmaksā.

Dienests uzskata, ka minētā tiesību norma konkrētajā gadījumā nav piemērojama, jo Dienesta ieskatā ir konstatējams tikai viens no minētajā normā paredzētajiem priekšnoteikumiem, proti, pieteicēja dzīvesvietu Nekustamajā īpašumā bija deklarējusi ilgāk par 12 mēnešiem (no 2005.gada 18.marta līdz 2012.gada 30.augustam), taču Nekustamais īpašums pieteicējas īpašumā nebija ilgāk par minētajā normā noteiktajiem 60 mēnešiem. Šādu secinājumu Dienests izdarījis, vadoties nevis no pieteicējas iesniegtā līguma, bet gan no ierakstiem zemesgrāmatā. Citiem vārdiem, Dienests atzinis, ka Nekustamais īpašums pieteicējas īpašumā bija nevis no dāvinājuma līguma noslēgšanas dienas (2002.gada 9.oktobra), bet gan no dienas, kad pieteicējas īpašuma tiesības uz Nekustamo īpašumu tika nostiprinātas zemesgrāmatā (2007.gada 18.septembris). Tomēr tiesai šajā sakarā izskatāmajā lietā ir citi apsvērumi.

[8] Tiesa piekrīt Dienesta norādītajam, ka likumdevējs likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktā izņēmuma konstatēšanai noteicis, ka 60 mēnešu termiņš rēķināms no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā. Tomēr tiesa nepiekrīt tam, ka ikvienā gadījumā nekustamā īpašuma reģistrēšanas fakts zemesgrāmatā būtu vienīgais īpašuma esības apliecinājums, jo šāda tiesību normas interpretācija būtu pretrunā tās mērķim. Tiesas ieskatā likumdevējs šo reģistrācijas faktu zemesgrāmatā, kas ir saistošs arī trešajām personām, noteicis kā pietiekamu pierādījumu nekustamā īpašuma iegūšanas dienas noteikšanai vispārējā gadījumā, proti, tad, ja šajā jautājumā nav strīda. Tādā gadījumā nav nepieciešams papildus iegūt citus pierādījumus. Tomēr, ja šajā jautājumā ir strīds, un nodokļu maksātājs iesniedz citus pierādījumus, kas liecina par īpašuma iegūšanu jau pirms īpašumtiesību reģistrēšanas zemesgrāmatā, tie ir ņemami vērā un ir izvērtējami.

Tiesas ieskatā minētais izriet arī no 2009.gada 1.decembra likuma „Grozījumi likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli", kura 6.punktā ietverts jau iepriekš minētais izņēmums no nodokļa samaksas kārtības (likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punkts). Proti, šā likumprojekta anotācijā norādīts, ka likumprojekts paredz nodokļa bāzes paplašināšanu ar ienākumu no kapitāla un ienākuma no kapitāla pieauguma, nosakot jaunus kapitāla aktīvu veidus, no kuriem gūto ienākumu apliek ar nodokli (10% likme), tostarp arī nekustamo īpašumu. Anotācijā arī norādīts, ka attiecībā uz ienākumu no nekustamā īpašuma pārdošanas ir noteikts izņēmums – ar nodokli netiks aplikts ienākums no nekustamā īpašuma pārdošanas, kas bijis fiziskās personas īpašumā vismaz piecus gadus un tikpat ilgi kalpojusi kā personas deklarētā dzīvesvieta *(http://titania.saeima.lv/LIVS/SaeimaLIVS.nsf/0/81EEDC8818B9100D4C225766200366A26)*.

Kaut arī anotācijā nav precīzi norādīts šā izņēmuma mērķis, tomēr tas secināms no pašas likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktās tiesību normas, kurā likumdevējs kā vienu no nosacījumiem noteicis deklarēto dzīvesvietu, kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese, tulkojot šo normu kopsakarā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmajā daļā noteikto, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot. Tātad minētā izņēmuma mērķis bija neaplikt ar nodokli ienākumu, kas rodas, atsavinot personas dzīvesvietu, kas tās īpašumā bijusi ilgāk par 60 mēnešiem un kurā tā dzīvo vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai.

Kā jau tika norādīts iepriekš un par ko nav strīda, Nekustamo īpašumu pieteicēja ieguva jau 2002.gada 9.oktobrī, kad tika noslēgts dāvinājuma līgums. Turklāt ir pamatota pieteicējas norāde, ka par minēto datumu nevar būt šaubu un strīdu, jo dāvinājuma līgums 2002.gada 9.oktobrī tika parakstīts zvērināta notāra klātbūtnē, kas attiecīgi ir apliecinājis šo līgumu *(lietas 26. – 28.lapa)*. Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka Nekustamais īpašums pieteicējas īpašumā bija ilgāk par 60 mēnešiem, līdz ar to tiesas ieskatā izskatāmajā gadījumā izpildās arī otrais obligātais nosacījums, kas nepieciešams, lai konstatētu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteikto izņēmumu.

[9] Papildus minētajam tiesa izskatāmajā lietā uzskata par nepieciešamu atsaukties arī uz Administratīvā procesa likuma 8.pantā ietverto tiesību normu saprātīgas piemērošanas principu, kas noteic, ka iestāde uz tiesa, piemērojot tiesību normas, izmanto tiesību normu interpretācijas metodes (gramatisko, sistēmisko, vēsturisko un teleoloģisko metodi), lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu (17.pants).

Senās Romas imperatora Justiniāna I uzdevumā sagatavotā *Corpus Juris* Digestas tiek ievadītas ar atziņu, ka „tiesības ir labas kārtības un taisnības māksla" *(Meļķisis E. Juridisko jēdzienu un normu abstraktums kā tiesību sistēmu vienojošs elements. Grām.: Mūsdienu tiesību teorijas atziņas. Rakstu krājums prof. E.Meļķiša redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 1999, 23.lpp.)*. Minētā atziņa ir aktuāla arī mūsdienās, jo demokrātiskā valstī tiesību mērķis un jēga ir nodrošināt taisnīgumu *(Jelāgins J. Tiesību pamatavoti. Mūsdienu tiesību teorijas atziņas. Rakstu krājums prof. E.Meļķiša redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 1999, 61.lpp.)*. Citiem vārdiem, ja suverēnās varas nesējs ir izvēlējies savu valsti veidot kā demokrātisku valsti, tad tiesību būtība šādā valstī ir nodrošināt taisnīguma prasībām atbilstošu kārtību sabiedrības locekļu attiecībās (gan savstarpējās, gan attiecībās ar valsti). Taisnīgums (taisnīguma princips) demokrātiskā valstī tādējādi ir gan attiecību regulējuma augstākā mēraukla, gan galvenais demokrātiskas valsts tiesību priekšraksts *(Levits E. Samērīguma princips un obligātais administratīvais akts. Jurista vārds, 27.03.2007., Nr.13 3. un 18.-20.iedaļa)*.

Ievērojot minēto tiesību pamatuzdevumu (taisnīguma nodrošināšana), likumdevējs Administratīvā procesa likuma 8.pantā akcentējis, ka tiesību normas ir jāpiemēro saprātīgi, lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu.

Izskatāmajā gadījumā pieteicēja Nekustamo īpašumu dāvinājumā saņēma no savas vecāsmātes laikā, kad pieteicējai bija 15 gadi, un kad pieteicējas vārdā darbojās un dāvinājuma līgumu parakstīja pieteicējas likumiskā pārstāve, māte, /pers. B/. Savukārt

īpašumtiesības uz Nekustamo īpašumu zemesgrāmatā pieteicēja nostiprināja pēc pilngadības sasniegšanas. Ievērojot minētos apstākļus, kā arī to, ka pieteicēja Nekustamajā īpašumā dzīvesvietu bija deklarējusi jeb atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmajai daļai bija apmetusies Nekustamajā īpašumā vairāk kā septiņus gadus pirms tas tika atsavināts, tiesas ieskatā nebūtu saprātīgi likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 9.panta pirmās daļas 33.punkta normu tulkot tikai gramatiski, pēc šīs normas vārdiskā izteikuma, neņemot vērā teleoloģisko interpretācijas metodi jeb nenoskaidrojot šīs normas jēgu lietderīgākā un taisnīgākā mērķa sasniegšanas kontekstā. Citiem vārdiem, Nekustamā īpašuma atsavināšanas rezultātā gūto ienākumu apliekot ar iedzīvotāju ienākuma nodokli iepriekš konstatētajos faktiskajos apstākļos, taisnīgs un lietderīgs mērķis netiek sasniegts.

[10] Ņemot vērā visu iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka pieteikums ir apmierināms, bet pārsūdzētais lēmums ir atceļams.

[11] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Tā kā pieteikums tiek apmierināts, no atbildētājas, kas šajā lietā ir Latvijas Republika, par labu pieteicējai ir piespriežama tās samaksātā valsts nodeva par pieteikumu par lietas ierosināšanu 28,46 *euro* apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246. – 251.pantu un 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ pieteikumu.

Atcelt ar pieņemšanas dienu Valsts ieņēmumu dienesta 2014.gada 24.marta lēmumu Nr.22.10/L-8746, ar kuru atstāts negrozīts Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Datu atbilstības pārbaužu daļas vadītājas 2013.gada 16.decembra lēmums Nr.23.30/17937 daļā, ar kuru /pers. A/ nomaksai budžetā noteikts iedzīvotāju ienākuma nodoklis 9505, 99*euro* (6680, 85lati) un nokavējuma nauda 2386*euro* (1676, 89lati).

Piespriest no Latvijas Republikas par labu /pers. A/ valsts nodevu 28, 46*euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D.Makarova